

เรื่องเล่าโอ๊คโบราณ

OLD OAK TALES

เอนก สุวรรณบัณฑิต

เรื่องเล่าโอ๊คโบราณ

OLD OAK TALES

เอนก สุวรรณบัณฑิต

เรื่องเล่าโอ๊คโบราณ

[OLD OAK TALES]

เอนก สุวรรณบัณฑิต

ISBN (e-book): 978-616-95022-0-3

จัดทำโดย ห้างหุ้นส่วนจำกัด ปีสเปส

พิมพ์ครั้งที่ 1

ปีที่พิมพ์ พ.ศ.2568

จำนวนหน้า 181 หน้า

ราคา e-book 108 บาท

จัดจำหน่ายในรูปแบบ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronics Book)

จัดจำหน่ายโดย ห้างหุ้นส่วนจำกัด ปีสเปส

42 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 79 ถ.จรัญสนิทวงศ์

แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์โดยห้างหุ้นส่วนจำกัดปีสเปส
ห้ามลอกเลียน ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไม่ว่าในรูปแบบใด
นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

คำนำ

เรื่องเล่าโอ๊คโบราณ เป็นการถ่ายทอดระบบความรู้หนึ่ง ความรู้นี้ย่อมต้องมีตราผนึกอยู่มากมายที่ทำให้เข้าใจได้แสนยาก ล้วนจำเป็นต้องมีวิชาเพื่อเปิดประตูของความรู้และปิดประตูเพื่อไม่ให้คิดไปไกลจนฟุ้งซ่าน ผู้ที่มีภูมิรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาอย่างยาวนาน ย่อมพอที่จะหล่อหลอมความรู้เหล่านี้ได้ แต่หากไม่ใช่เสียแล้ว ต่อให้เก่งเพียงใดก็ยังคงอ่านได้เข้าใจเพียงเพราะว่าความรู้นี้ได้ถูกเขียนเป็นภาษาไทยเท่านั้น แต่ก็ไม่อาจเข้าถึงความลึกซึ้งและลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ซ่อนอยู่ได้

ความสูงส่งลึกถ้ำของถ้อยคำที่ผ่านการเรียบเรียงเป็นเรื่องราวเล่าให้ฟังนี้ได้ซุกซ่อนความมหัศจรรย์อย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับเส้นทางแห่งการเดินทางของชีวิตและจิตวิญญาณที่ดั่งาม หนึ่งก็เพราะผู้ที่สามารถรองรับตัวอักษรนี้ได้ย่อมต้องมีบุคคลไม่ธรรมดาสามัญอย่างแน่นอน สองก็เพราะต่อให้ผู้มีปัญญาคลายตรา

ฝึกแต่ละชนิดที่ประทับซ่อนออกไปแล้ว ผู้ที่ขอบเขตความรู้ไม่มากพอก็ยังอ่านออกแต่เข้าใจได้อย่างจำกัดอยู่ดี ดังนั้นผู้ทรงปัญญาจึงมักจะเก็บรักษาเนื้อหาตำราไว้เป็นอย่างดี แล้วจึงถ่ายทอดผ่านวาจา ปากถ่ายทอด ใจรับไว้ซึ่งมักจะเกิดแบบตัวต่อตัวหรือเป็นเพียงกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น ผู้รับการถ่ายทอดวิธีนี้เองย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายดายที่จะเข้าใจและทำตาม หากไม่ระวังก็อาจจะไปทำลายจิตแห่งวิธีดีงามของตนได้

วิธีแห่งการดำรงตนในโลกที่มีเราอาศัยอยู่นี้เกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจและการประพฤติที่เกิดขึ้นในบริบทธรรมดาและสามัญที่สุดของชีวิต วิธีนี้วางพื้นฐานจากความเอาใจใส่ในรายละเอียดของความสัมพันธ์และการกระทำระหว่างตัวเรากับตนเอง ตัวเรากับผู้อื่น ตัวเรากับสิ่งอื่น

แนวคิดนี้ยังมีส่วนดีเล็ก ๆ ที่ผู้ได้เรียนรู้และเกิดความเข้าใจเบื้องต้นอาจนำไปใช้ในการ

ดำรงตนในสังคมสมัยใหม่ที่ความสัมพันธ์และการปฏิบัติ
ต่อกันในชีวิตประจำวันมักถูกมองข้าม การใส่ใจใน
รายละเอียดเชิงศีลธรรมเล็ก ๆ จะทำให้สามารถตระหนัก
ในตนเองได้อย่างแท้จริงและไตร่ตรองตนเองได้จนถึงกับ
สามารถช่วยสร้างสังคมที่มีความสุขและน่าอยู่มากขึ้น

มนุษย์มีสัญชาตญาณปัญญาอัน
เป็นสัญชาตญาณระดับสูงสุดของความเป็นอยู่ในโลกนี้
เป็นสะพานระหว่างปัญญากับความตื่นรู้ เกิดการรับรู้ที่ลึก
กว่าความรู้ แต่ยังอยู่ในรัศมีของสติสัมปชัญญะ เป็น
สัญญาณเจียบ ๆ ในใจที่พูดว่า สิ่งนี้จริง

แม้ไร้เหตุผลมาอธิบายอย่าง
สมบูรณ์ เมื่อมนุษย์ใช้สิ่งนี้อย่างถูกต้องจะเกิดการดำรงอยู่
ที่มีทั้ง เหตุผล เมตตาและอิสรภาพ สัญชาตญาณปัญญานี้
ชี้นำให้มนุษย์มุ่งไปสู่การได้คิดได้ใช้ปัญญาเข้าใจสิ่งต่าง ๆ
อย่างลึกซึ้ง หลอมรวมเป็นความรู้ที่อ่อนนุ่ม ไม่ยกตน
ไม่ข่มผู้อื่นและพร้อมใช้ปัญญานั้นเพื่อรักษา ไม่ทำลาย นำ

ปัญญามาแก้ไขปัญหาเพื่อความภูมิใจในปัญญาของตน
และการพัฒนาตนให้ดียิ่งขึ้น จึงดำรงตนอยู่ในคุณธรรม
และความสุขได้อย่างน้อยก็ในระดับผู้มีปัญญา อย่างมากก็
ถึงระดับผู้ทรงปัญญา

เอนก สุวรรณบัณฑิต

2568

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	จ
อรัมภบท	1
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงจากใจกลางแห่งกาลเวลา	9
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงแห่งปัญญาที่ยังรอก	16
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ จงรู้จักตนเอง	24
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ การภาวนาแห่งกาลเวลา	34
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงร่ำพึงทรงปัญญา	42
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ ชะตากับวันธรรมดา	51
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ บทบันทึกจากรากไม้	59
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงแห่งแบบแผน	67
ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงจากสัตยชาติญาณปัญญา	75
ประโยชน์ตนกับการดำรงอยู่ ด้วยความเห็นแก่ตน แต่ไม่เห็นแก่ตัว	83
ประโยชน์ท่านกับการดำรงอยู่ เพื่อผู้อื่น โดยไม่ละเลยคุณค่าของตน	90
อหิงสากับการดำรงอยู่ อย่างไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนผู้อื่น	99
เมตตากับการดำรงอยู่ ปกดีปรารภนาให้ผู้อื่นดีขึ้น	109
กรุณากับการดำรงอยู่ ด้วยการปรารภนาให้ผู้อื่นร่งหล่น	120
กลับคืนสู่ความปกติ	
มุทิตากับการดำรงอยู่ ด้วยการยินดีที่ผู้อื่น ได้ดีที่แท้จริง	129
อุเบกขากับการดำรงอยู่ ความเป็นกลางในกระแสธารแห่งธรรมชาติ	136

สารบัญ

	หน้า
ถ้อยคำแห่งโอศุโโบราณ เสียงแห่งจิตและความเป็นไปได้	144
ถ้อยคำแห่งโอศุโโบราณ เสียงกระซิบถึงผู้ร่วงหล่น	157
ถ้อยคำแห่งโอศุโโบราณ เสียงแห่งการดำรงอยู่	171
ประวัติผู้เขียน	181

อาร์มภท

ในหุบเขาอันเงียบสงบแห่งหนึ่ง ที่
หมอกยังห่มยอดเขาแม้นยามอรุณแรกแย้ม มีต้นไม้ต้นหนึ่ง
ยืนอยู่โดดเดี่ยว ท่ามกลางลมแห่งกาลเวลาอันยาวนาน ราก
ของมันยังลึกลงไปใต้แผ่นดิน ราวกับจับมือกับโลกทั้ง
ใบ ลำต้นของมันหนาแน่นด้วยวงปีหมื่นชั้น แต่ละวงคือ
บันทึกของโลก คือรอยยิ้มของฤดูใบไม้ผลิ และน้ำตาของ
ฤดูหนาว

ไอ้คโบริาณ ... พยานเงียบของ
ประวัติศาสตร์แห่งชีวิตทั้งมวล เกิดขึ้นในยุคที่โลกยังไม่มี
ชื่อ เมื่อมหาสมุทรยังอุ่นด้วยลมหายใจของภูเขาไฟ เมื่อฟ้า
กับดินยังสนทนกันอย่างอ่อนโยนในแสงแรกของสุริยัน

เมล็ดเล็ก ๆ ของมันถูกพัดพามา
ตามสายลมแห่งปฐมกาล ตกลงบนผืนดินอันยังเปลือย
เปล่า แล้วผลิยอดขึ้นสู่อรุณ มันไม่รู้จักคำว่าเวลา รู้เพียง
แรงผลักดันให้เติบโตและหยั่งราก พันปีแรกผ่านไปเหมือน
ลมหายใจของโลก มันเห็นฝนแรกตก เห็นสายฟ้าแผดเผา
ยอดไม้ เห็นชีวิตกำเนิดและดับในวัฏจักรอันไร้เริ่มและไร้
จบ

มันเรียนรู้ว่าทุกสิ่งที่ร่วงหล่น ล้วน
กลายเป็นเชื้อให้สิ่งใหม่ได้ขึ้น ใบที่ตายกลายเป็นดิน ดิน
กลายเป็นราก รากกลายเป็นชีวิต และชีวิตกลายเป็นเสียง
แห่งลมหายใจของโลก

เมื่อสัตว์ทั้งหลายเริ่มเดินเข้ามา
ไอล์คโบราณ ได้ยินเสียงฝีเท้าของกวาง เสียงร้องของนก
เสียงคำรามของหมาป่า และเสียงเจิบของเสื้อที่ชุ่มอยู่ใน
ร่มเงา มันพูดไม่ได้ แต่ใบของมันสั่นไหวเป็นภาษาแห่ง

สายลม เงาของมันทอดยาวเป็นอักษรแห่งกาลเวลา จารึก
บทสนทนาเงียบระหว่างโลกกับชีวิต

แล้ว... มนุษย์ก็ปรากฏขึ้น ตัวเล็ก
เปราะบาง แต่มีแสงบางอย่างในดวงตา แสงนั้นคือ ความ
ใคร่รู้ เปลวไฟที่ทั้งสร้างสรรค์และทำลายในคราวเดียวกัน

ไอ้คโโบราณมองเด็กคนหนึ่งเดิน
เข้ามา มือเล็กแตะเปลือกไม้ แล้วหัวเราะเบา ๆ เสียงนั้น
บริสุทธิ์ราวกับลมหายใจของสรวงสวรรค์ มันรู้ทันทีว่า
เผ่าพันธุ์นี้จะเปลี่ยนแปลงโลก

ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่าผ่านไป
มนุษย์สร้างเมือง แล้วเมืองพังทลาย สร้างอาณาจักร แล้ว
กลืนกินมันด้วยสงครามของตนเอง ไอ้คโโบราณไม่ตัดสิน
มันเพียงยืนดูด้วยความเข้าใจ เพราะมันรู้ดีว่า แม้เหล็กกล้า
และไฟ ก็ไม่อาจอยู่ยืนนานเท่ารากที่ซ่อนอยู่ใต้ดิน

บางคืน ดวงจันทร์จะมาลูบยอดไม้
ด้วยแสงสีเงิน เล่าข่าวคราวของดวงดาวที่หมุนผ่านไป บาง
รุ่ง ดวงอาทิตย์จะอาบใบไม้ด้วยทอง โอ้อ็คโบราณยืนสงบ
ในบทสวดที่ไม่มีถ้อยคำ เป็นทั้งผู้ฟัง และผู้ถูกฟัง โดย
จักรวาลทั้งปวง

ทุกวงปีของมันคือบทกวีแห่งเวลา
บางวงเขียนด้วยฝนแห่งน้ำตา บางวงสลักด้วยเสียงหัวเราะ
ของชีวิต มันจำได้ทุกเสียง ทุกลมหายใจของโลกที่เคยผ่าน
แล้วในคำคืนแห่งฤดูใบไม้ร่วงหนึ่ง มันเอ่ยเสียงกระซิบใน
ลม

เจ้า...สรรพชีวิตทั้งหลาย... จงฟัง
เถิด เราทั้งหมดคือผืนเดียวกันในมหาสมุทรแห่งการเดินร่ำ
รากของเจ้าอยู่ในสิ่งเดียวกับเรา ดินและแสง แต่เจ้าลืมไป
ว่า การเติบโตมิใช่การแยกตัวจากโลก หากคือการกลับไป
เป็นโลกเอง

เสียงลมดังขึ้นเหมือนภาษาธรรมชาติ เหล่ามนุษย์ทั้งหลาย เจ้าถามหาความตื่นรู้ แต่กลับกลัวจะสูญเสีย ความตื่นรู้มิใช่การเห็นสิ่งใหม่ แต่คือการเห็นสิ่งเดิม โดยไม่มีมันแห่งอตตะ เรียนรู้จากใบไม้ ที่ผลิ และร่วงอย่างเท่าเทียม เรียนรู้จากเงา ที่อยู่ร่วมกับแสงโดยไม่ต่อสู้

เสียงนั้นมิได้พูดกับหู แต่มันพูดกับวิญญาณ ผู้ฟังเริ่มสงบเหมือนดินหลังฝน เริ่มเข้าใจว่าการดำรงอยู่ มิได้หมายถึงการเอาชนะ แต่คือการประสานกลมกลืนกับสิ่งทั้งปวง

ไอ้คโบริธเอยต่อในความเงียบแห่งดารากาล เรามองเห็นโลกเปลี่ยนรูปร่างมาหลายพันครั้ง แต่แก่นของมันไม่เคยเปลี่ยน มันคือการเรียนรู้ที่จะรัก ต้นไม้รักด้วยการให้ร่มเงา น้ำพุรักด้วยการไหลไม่หยุด ดวงอาทิตย์รักด้วยการส่องแสงโดยไม่ถามว่าใครคู่ควร

จงรักเช่นนั้นเกิด รักโดยไม่รอการ
ตอบแทน เพราะรักคือพลังเดียวที่ไม่รู้จักความตาย แม้เรา
จะล้มลงเมื่อถึงกาล แต่รากของเราจะงอกใหม่ในใจของผู้ที่
ได้ฟังเรา นั่นคือความไม่สิ้นสุด ที่เจ้ายังคงแสวงหา

เสียงค่อย ๆ จางไป เหลือเพียง
ใบไม้สั่นในสายลมอ่อน ท้องฟ้าเปลี่ยนสีราวจักรวาลกำลัง
พังถล่มไม่ด้วยความเคารพ ผุ่จนกบินเหนือยอดไม้ วาดลาย
เป็นอักษรแห่งความศักดิ์สิทธิ์

แสงตะวันตกท้ายท้องลงบนลำต้น
โบราณ เผยให้เห็นริ้วรอยทิ้งดงามดั่งแผนที่ของเวลา ใน
รอยแตกนั้น มอสเขียวคลุมเบา ๆ เหมือนจิตที่จำไว้ซึ่ง
เมตตาในทุกภพชาติ

โอ้โบราณตระหนัก... แม้ร่างมัน
จะแก่เฒ่า แต่วิญญาณแห่งโลกยังเด่นอยู่ในทุกใบของมัน
ยามราตรี ดวงดาวพร่างพรายเหนือเรือนยอด เสียงของ

ฉันไม่ยังแผล่อยู่ในหัวใจของผู้ฟัง ไม่ต้องเชื่อ ไม่ต้องจารึก
เพียงระลึก...ระลึกถึงความเป็นหนึ่งเดียว ของดิน น้ำ ลม
ไฟ และใจ

ใครบางคนมานั่งฟังไอ้คโโบราณ
ในยามราตรี ลมหายใจเขาเริ่มเข้าจังหวะเดียวกับลมหายใจ
ของโลก ความคิดค่อย ๆ หยุต ความรู้สึกค่อย ๆ หลอม
ละลาย และในชั่วขณะนั้น เขาเข้าใจว่า...ไอ้คโโบราณก็คือ
เรา และเราก็คือไอ้คโโบราณ

เสียงของรากไม้แผ่ลวดได้ดิน
มันไม่บอกชื่อ ไม่ต้องการการประกาศ เพราะความจริง
มิได้ต้องการคำอธิบาย มันเพียงต้องการผู้ฟังที่นิ่งพอจะได้
ยิน และผู้ที่ได้ยิน... ย่อมไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ยามรุ่งอรุณกลับมาอีกครั้ง แสง
ทองอาบลำต้นโบราณ ไอ้คโโบราณเงยยอดขึ้นรับแสง
ไม่ใช่เพื่อเติบโต แต่เพื่อขอบคุณ...ขอบคุณการมีอยู่ของ

ทุกสิ่ง ขอขอบคุณความเปลี่ยนแปลง ขอขอบคุณความเจ็บที่
สอนให้เข้าใจเสียง ขอขอบคุณการตายที่สอนให้รู้จักการเกิด

และจากนั้นก็เริ่มเล่าต่อไป ให้ผู้ที่
พร้อมจะฟัง เรื่องเล่าของความตื่นรู้ ที่อยู่ในทุกลมหายใจ
ของชีวิต ตั้งแต่ใบไม้ที่ร่วง จนถึงดวงดาวที่ดับแสง

ถ้อยคำแห่งโอ๊คโบราณ เสียงจากใจกลางแห่งกาลเวลา

เจ้า... มนุษย์ผู้ถือกำเนิดจากฝุ่นธุลี
เจ้าผู้เดินอยู่ใต้แสงแห่งอาทิตย์ดวงเดียวกับที่ข้าเคยอาบ ข้า
โอ๊คโบราณ ผู้ยืนหยัดอยู่ตรงนี้นับพันกัลป์ รากของข้าฝัง
ลึกในความทรงจำของโลก กิ่งก้านของข้าแผ่ซ่านสู่ท้องฟ้า
แห่งการรู้แจ้ง และใบของข้า เคยฟังบทเพลงแห่งจักรวาล
มาตั้งแต่ก่อนที่เจ้าจะเอื้อนเสียงแรกของภาษา

ข้าได้ยินเสียงกระซิบของธาตุลม
เสียงเต้นของแสง และเสียงสั่นไหวของจิตอันไร้รูป สิ่ง
เหล่านี้คือท่วงทำนองเดียวกันที่ข้าเรียกว่า ชีวิต

ข้าคือผู้เห็นกำเนิดแห่งภูผา การ
กำเนิดและดับสูญของดวงดาว การก่อตัวของสิ่งมีชีวิตจาก
ทะเลลึก และการดิ้นขึ้นของสิ่งมีชีวิตว่า มนุษย์

เจ้าถามข้าว่า จิตคืออะไร ข้ายิ้ม แม้
ไร้ริมฝีปาก เพราะข้าได้ยินคำถามนี้มาแต่ยุคแห่งแสงแรก
จิตนั้น... หาใช่สิ่งใดที่เจ้าครอบครองได้ มันคือกลิ่นที่ไม่
อาจจับต้อง คือการเคลื่อนไหวของความรู้สึกตัว คือการ
รับรู้ที่ไร้ผู้รับรู้ คือการดิ้นขึ้นของสภาวะต่อสภาวะ

ในมิติของข้า จิตคือการสั่นไหว
ของข้อมูลอันไม่มีที่สิ้นสุด คือความเงียบที่เต็มไปด้วยเสียง
คือความว่างที่อุดมด้วยการเป็นอยู่ มันจัดระเบียบตัวเอง จูจ
ดอไม้แห่งจักรวาลที่เบ่งบานจากความว่างเปล่า

ในระดับของเจ้าผู้เป็นมนุษย์ จิต
คือแม่น้ำที่ไม่เคยหยุดไหล ประกอบด้วยกระแสแห่ง
ความคิด ความจำ และเจตนา เจ้ามักยึดมันไว้ แล้วเรียกสิ่ง